

DO YOU NEED HELP?
ΣΤΗΡΙΞΕ ΜΑΣ

Γυναίκες πρόσφυγες διεκδικούν το δικαίωμα στο όνειρο μέσα από τις σπουδές τους

24 Ιαν 2020

© UNHCR/Evangelos Papadakis

Ένα από τα βασικότερα ανθρώπινα δικαιώματα που υπονομεύονται από την ίδια τη φύση του αναγκαστικού εκτοπισμού, της βίας και των συγκρούσεων είναι αυτό της εκπαίδευσης. Οι αντιξοότητες και οι κίνδυνοι του ξεριζωμού, η ανάγκη κάλυψης των βασικών αναγκών ή στήριξης της συχνά ευάλωτης οικογένειας, η αδυναμία προσκόμισης τίτλων σπουδών, είναι κάποια μόνο από τα εμπόδια που τα παιδιά και οι νέοι πρόσφυγες αντιμετωπίζουν προκειμένου να επιστρέψουν στα θρανία.

Από τα 7,1 εκατομμύρια παιδιά πρόσφυγες σχολικής ηλικίας, τα 3,7 εκατομμύρια – περισσότερα από τα μισά – δεν πηγαίνουν σχολείο, σύμφωνα με την τελευταία έκθεση της Έγπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες για την πρόσβαση στην εκπαίδευση των αναγκαστικά εκτοπισμένων παιδιών και νέων. Καθώς τα παιδιά πρόσφυγες μεγαλώνουν, τα εμπόδια που συναντούν για να έχουν πρόσβαση στην εκπαίδευση γίνονται όλο και πιο ανυπερέβλητα. Ακόμα και αν οι έφηβοι πρόσφυγες καταφέρουν να ξεπεράσουν τα εμπόδια και να φοιτήσουν στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, μόλις το 3% θα είναι αρκετά τυχερό ώστε να εξασφαλίσει μια θέση στην ανώτερη εκπαίδευση, τη στιγμή που το αντίστοιχο ποσοστό παγκοσμίως είναι 37%.

Παρόλα αυτά, η πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση μπορεί να έχει πραγματικά σωτήριες συνέπειες. Διευρύνει ορίζοντες και δημιουργεί ευκαιρίες που μπορεί να φαίνονταν χαμένες στο χάος του εκτοπισμού. Είναι παράγοντας βιώσιμης ανάπτυξης όταν συνδέεται με το δικαίωμα στην εργασία, ανοίγει δρόμους στην κοινωνικο-οικονομική ένταξη των προσφύγων στην τοπική κοινωνία και τους δίνει τη δυνατότητα να συνδιαμορφώσουν ως ανεξάρτητα μέλη τις κοινότητές τους.

Το Perrotis College της Αμερικανικής Γεωργικής Σχολής Θεσσαλονίκης, αναγνωρίζοντας την ανάγκη της συμπεριληπτικής και ισότιμης πρόσβασης σε ποιοτική εκπαίδευση, έχει δώσει μια σειρά υποτροφιών σε φοιτητές πρόσφυγες στη Βόρεια Ελλάδα. Ανάμεσά τους, δύο νέες γυναίκες πρόσφυγες με όραμα και πείσμα, η Maureen και η Sonya, μιλούν για τα εμπόδια και τις ευκαιρίες που συνάντησαν προκειμένου να επιστρέψουν στις σπουδές τους.

Η Maureen ονειρεύεται να ανοίξει τη δική της επιχείρηση

© UNHCR/Evangelos Papadakis

«Είναι γνωστό ότι ο μόνος τρόπος για να εκπληρώσεις τα όνειρά σου είναι μέσα από σκληρή δουλειά. Η γνώση σημαίνει καλύτερες θέσεις εργασίας, νέους φίλους και μια καλύτερη ζωή», μας

Λέει η Maureen, ενθουσιώδης φοιτήτρια στο τμήμα Διεθνούς Επιχειρηματικότητας στο Perrotis College και αναγνωρισμένη πρόσφυγας στην Ελλάδα.

Η Maureen γεννήθηκε, μεγάλωσε και πήγε σχολείο στην Ουγκάντα, όμως από πολύ νωρίς στη ζωή της ένιωσε ότι οι δεσμοί της με την πατρίδα της είχαν διαρραγεί. Την απόφασή της να φύγει τελικά μόνη της σε ηλικία 16 ετών από τη χώρα ώθησαν οι απειλές κατά της ζωής της. Πέρασε από πολλές δυσκολίες αναζητώντας ασφάλεια, μέχρι που το 2017 διέσχισε το Αιγαίο μέσω της Λέσβου. Στην Ελλάδα εξομολογείται πως ένιωσε ευπρόσδεκτη από την αρχή. «Οι Έλληνες μοιράζονται την ευτυχία τους και αυτό προσθέτει αξία στη χώρα τους. Έπρεπε να ξεκινήσω και εγώ μια καινούρια ζωή και τώρα έχω καταφέρει να κάνω την αρχή. Έχω ένα νέο σχολείο, νέους φίλους, μια νέα οικογένεια. Τα πάντα».

Η Maureen δεν είναι μια τυπική φοιτήτρια. Προτιμά τις Δευτέρες από τα Σαββατοκύριακα καθώς ανυπομονεί για την έναρξη των μαθημάτων. Επίσης, απολαμβάνει την ανεξαρτησία της και όχι μόνο ελπίζει να προχωρήσει τις σπουδές της με ένα Μεταπτυχιακό και να βρει δουλειά αμέσως μετά την αποφοίτησή της, αλλά επιπλέον ονειρεύεται να τρέξει πολύ γρήγορα και τη δική της επιχείρηση.

Η Sonya θέλει να προσφέρει στην κοινότητά της

Την ίδια χρονιά που η Maureen έφτασε στην Ελλάδα η Sonya ήταν μόλις 17 χρονών. Η δική της πορεία ξεκίνησε από το Sulaymaniyah του Ιράκ, από όπου αναγκάστηκε να φύγει το 2017 με τη μεγαλύτερη αδερφή της και τα δύο μωρά ανήψια της.

© UNHCR/Evangelos Papadakis

Όταν πρωτοέφτασε στη Θεσσαλονίκη θυμάται πως αισθανόταν σαν να είχε ενηλικιωθεί «μέσα σε μια στιγμή, καθώς έχασε την οικογένεια, τους φίλους και το σχολείο της σε δυο μέρες μόνο».

Το πρώτο βασικό εμπόδιο που συνάντησε ήταν η γλώσσα, καθώς η περιορισμένη δυνατότητα διερμηνείας στα Sorani, τη γλώσσα της, έκανε αδύνατη την πρόσβαση σε υπηρεσίες υγείας, ψυχοκοινωνικές και νομικές υπηρεσίες. «Είχα γλώσσα, είχα στόμα αλλά κανείς δεν μπορούσε να με καταλάβει», εξηγεί.

Αρχισε να μαθαίνει αγγλικά χρησιμοποιώντας τη μηχανή αναζήτησης της Google για να μαθαίνει νέες λέξεις, ενώ ταυτόχρονα έβλεπε ταινίες και διάβαζε βιβλία ώστε να είναι γρήγορα σε θέση να εκφραστεί επαρκώς. Νιώθοντας παράλληλα ευγνωμοσύνη για την υποστήριξη που έχει λάβει και έχοντας αναγνωριστεί ως πρόσφυγας, ήθελε να κάνει κάτι για να «δώσει πίσω στην κοινότητά της, γνωρίζοντας από πρώτο χέρι τι σημαίνει να αγωνίζεσαι». Πρώτο βήμα της προς αυτή την κατεύθυνση ήταν ο εθελοντισμός σε οργανώσεις που βοηθούν πρόσφυγες και ευάλωτους πληθυσμούς. Παράλληλα γράφτηκε στο ΕΠΑΛ για να κατακτήσει και την ελληνική γλώσσα.

Με αργά και σταθερά βήματα, βρήκε την πρώτη της δουλειά ως διερμηνέας σε μια οργάνωση και αργότερα στο Γραφείο Θεσσαλονίκης της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες. Πλέον διανύει το πρώτο έτος των σπουδών της στο «Τμήμα Επιστήμης και Τεχνολογίας των Τροφίμων» στο Perrotis College της Αμερικάνικης Γεωργικής Σχολής. Μια ευκαιρία που ξέρει πόσο πολύτιμη είναι για να κάνει ένα βήμα πιο κοντά στα όνειρά της.

«Ακόμα κι αν είμαι κορίτσι, ακόμα κι αν οι άνθρωποι νομίζουν ότι δεν μπορώ να το κάνω, δεν πρέπει να χάσω την ελπίδα», δηλώνει με αυτοπεποίθηση επαναλαμβάνοντας τα λόγια της νεαρής ακτιβίστριας Malala Yousafzai που της έδωσαν έμπνευση για να συνεχίσει να μάχεται στη ζωή της.

[f Μοιράσου το στο Facebook](#)

[Twitter Μοιράσου το στο Twitter](#)

[GLOBAL WEBSITE](#) [UNHCR GREECE](#) [OPERATIONAL PORTAL](#)

© UNHCR 2001-2020

Επικοινωνία

Όροι και προϋποθέσεις χρήσης

Follow

Ελληνικά